

Nicolae VASILE

Curtea părintească

**Casa veche parcă pică
și mi se pare mai mică,
curtea, odată plină de noi,
acum, buruieni și noroi.**

**Cotețe și grajduri,
cândva cu vaci, cai, rațe, găini,
azi goale, năpădite de ciulini,
gazde a unor haite de câini.**

**De la câinele nostru
nici sârma n-a rezistat,
e la căutătorii de fier vechi
de la margine de sat.**

**Tata ne hrănea și bătea,
acum un rug de mure,
ce peste tot se-ntinde
și curtea o cuprinde.**

**Nici acum nu ne răsfată,
ne înțeapă și ne-agață.
Mama, ca un tei cu flori era,
ne linișteștea și-adoarmea.**

**Dragele mele trei surori,
cândva ca niște flori,**

**fiind ale părinților fructe,
se-ntâlnesc să se-nfrunte.**

**Fratele, mai mult lipsă,
și atunci ca și-acum,
preocupat mai mult
de alcool și de fum.**

**Iar eu, să dorm aș vrea,
oricât de mult, să nu mai pot
durerea lumii s-ascult,
în vis, viața s-o ia de la-nceput.**